

V Diecézi brněnské – 17. června
**Bl. Václava Drboly a Jana Buly,
kněží a mučedníků**
Památka

Památka bl. Václava Drboly a Jana Buly, kněží a mučedníků byla vložena do diecézního kalendáře Diecéze brněnské 1. 5. 2026. Latinské a české texty připravené Diecézí brněnskou potvrdilo Dikasterium pro bohoslužbu a svátosti 10. 12. 2025 (Prot. N. 180/25). V Diecézi brněnské se slaví jako závazná památka, na ostatních místech je možné slavit jako votivní mši či oficium.

DO ČESKÉHO NÁRODNÍHO KALENDÁŘE

ČERVEN

17. V brněnské diecézi:

Václava Drboly a Jana Buly, kněží a mučedníků, **památka**

10. května

Bl. Václava Drboly a Jana Buly, kněží a mučedníků

Společné texty o duchovních pastýřích: o více duchovních pastýřích (s. 714), nebo o mučednících (s. 691).

Vstupní modlitba

Bože, tys posílil ve víře blahoslavené kněze Jana a Václava,
když trpělivě snášeli soužení.

Na jejich přímluvu, prosíme, dej
abychom ti vždy zůstali věrní
a tak překonali všechna protiventství.
Skrze tvého Syna...

DO ŘÁDU MEŠNÍCH ČTENÍ (Ordo lectionum Missæ)

Z *Lekcionáře V* (2008):

První čtení: s. 82 (o mučednících, první čtení mimo dobu velikonoční 5): Mdr 3,1-9

Responsoriální žalm: s. 83. (o mučednících, první čtení /a žalm/ mimo dobu velikonoční 5): Žl 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6 [Odp.: 1: Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem]

Aklamace před evangeliem (Aleluja): s. 102 (o mučednících 5): Jak 1,12

Evangeliium: s. 102 (o mučednících 5): Jan 12,24

17. června

Bl. Václava Drboly a Jana Buly,
kněží a mučedníků

Václav Drbola se narodil 4. října 1912 ve Starovičkách u Hustopečí a na kněze byl vysvěcen 5. července 1938. Jan Bula se narodil 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic a kněžské svěcení přijal 29. července 1945. Oba vynikali horlivou pastorační službou, zvláště mezi mládeží, a zůstali věrní Kristu, církvi i nástupci svatého Petra navzdory pronásledování komunistickým režimem. Na základě vykonstruovaných obvinění byli zatčeni, krutě vyslýcháni a odsouzeni k trestu smrti in odium fidei. Václav Drbola byl popraven 3. srpna 1951, Jan Bula 20. května 1952. Jejich mučednictví bylo slavnostně uznáno papežem Lvem XIV. dne 24. října 2025 a dne 6. června 2026 byli v Brně prohlášeni za blahoslavené.

Společné texty o duchovních pastýřích nebo o mučednících.

Modlitba se čtením

DRUHÉ ČTENÍ

Z encykliky *Veritatis splendor* svatého Jana Pavla II., papeže, o některých základních otázkách morálního učení církve

(AAS 85 (1993), str. 1133-1228, č. 91-93)

Mučednictví jako vrcholné svědectví o pravdě

V Novém zákoně se setkáváme s mnoha svědectvími Kristových následovníků, počínaje jáhnem Štěpánem (srov. Sk 6,8-7,60) a apoštolem Jakubem (srov. Sk 12,1n.), kteří zemřeli jako mučedníci, aby vyznali svou víru a lásku k Učiteli a nezapřeli ho. Následovali tím Pána Ježíše, jenž před Kaifášem a Pilátem „*vydal slavnostní svědectví*“ (1 Tim 6,13) a potvrdili tak darováním vlastního života pravdu jeho poselství. Nesčetní jiní mučedníci raději přijali pronásledování a smrt, než aby modlářsky zapálili kadidlo před císařovou sochou (srov. Sk 13,7-10). Odmítli dokonce i jen předstírat takovou modloslužbu a dali tak příklad, jak se má plnit povinnost zdržet se třeba i jediného konkrétního skutku, jenž protirečí lásce k Bohu a svědectví o víře. Svojí poslušností, jako sám Kristus, svěřili a odevzdali svůj život nebeskému Otci, tomu, jenž je mohl od smrti osvobodit (srov. Žid 5,7). Církev předkládá příklady mnoha světců a světic, kteří vydali svědectví o morální pravdě a hájili ji až k mučednické smrti. Dali přednost smrti před jediným smrtelným hříchem. Tím, že je prohlásila za svaté, kanonizovala církev i jejich svědectví a potvrdila jako správný jejich názor, že láska k Bohu zavazuje k

zachovávání jeho přikázání i v nejtěžších okolnostech, a že se nesmí od nich ustoupit ani s úmyslem zachránit si tak vlastní život.

V mučednictví, chápaném jako potvrzení neporušitelnosti morálního řádu, září svatost Božího zákona a zároveň i nedotknutelnost osobní důstojnosti člověka, stvořeného k Božímu obrazu a podobě; tuto důstojnost není nikdy dovoleno ponižovat, ani proti ní jednat, třebas i v dobrém úmyslu a bez ohledu na obtíže jakéhokoliv druhu. Ježíš nás velmi přísně napomíná: „*Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?*“ (Mk 8,36) Mučednictví též dokazuje, jak klamný a falešný je každý ‚lidský význam‘, kterým by měl být ospravedlňován, byť i jen za výjimečných okolností, skutek, který je sám v sobě mravně špatný; naopak, ukazuje ještě otevřeněji jeho pravou tvář: že totiž „*porušuje nedotknutelnost lidské osoby*“, a to ještě více u toho, kdo se zlého skutku dopouští, než u postiženého.² Mučednictví je tedy též hlásáním dokonalého ‚lidství‘ a pravého ‚života‘ člověka, jak to dosvědčuje sv. Ignác z Antiochie, když se obrací ke křesťanům v Římě, na místě svého mučednictví: „*Bratři, mějte se mnou soucit; nebraňte mi, abych žil, a nechtějte, abych zemřel; dovolte mi, abych dosáhl čisté, ryzí světlo; až tam k němu dospěji, pak teprve budu opravdu člověk; dovolte mi, abych napodobil utrpení svého Boha.*“³

Mučednictví je konečně i zářivým znamením svatosti církve, věrnost svatému Božímu zákonu dosvědčená smrtí je zjevným hlásáním a misionářským úkolem usque ad sanguinem (až do prolití krve), aby zář mravní pravdy nebyla zatměna v chování ani způsobu myšlení jednotlivců a společnosti. Takové svědectví přispívá mimořádně hodnotným způsobem k tomu, aby se v občanské společnosti, ale ještě více uvnitř samotných církevních společenství neupadlo do té nejhorší krize, která může člověka postihnout, tj. aby nedošlo ke směšování dobra a zla, protože tím by se znemožnilo budování a zachování morálního řádu jak u jednotlivců, tak u celých společenství. Mučedníci a v širším pojetí všichni svatí v církvi osvěcují každé historické údobí výmluvným a přitažlivým příkladem života zcela přeměněného září morální pravdy a probouzejí též její mravní smysl. Svým jasným svědectvím, jež vydávají o dobru, jsou živou výčitkou všem, kdo přestupují zákon (srov. Mdr 2,12), takže zaznívají stále aktuální slova proroka: „*Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké*“ (Iz 5,20).

Je-li mučednictví vrcholným svědectvím o morální pravdě, k němuž je povoláno jen poměrně málo lidí, existuje i jiné důsledné svědectví, které musí být ochotni každodenně vydávat všichni křesťané, a to i za cenu utrpení a těžkých obětí. Vzhledem k mnoha různým těžkostem, jejichž překonávání může věrnost morálnímu řádu vyžadovat i za těch nejobyčejnějších okolností, křesťan je povolán – za pomoci Boží milosti, o níž prosí v modlitbě – aby vynakládal někdy až hrdinské úsilí, při němž ho podporuje ctnost síly, jejímž působením může, jak učí sv. Řehoř Veliký, věřící dospět až tak daleko, že „*miluje obtíže tohoto světa s vyhlídkou na věčnou odměnu*“.⁴

¹ Zvon, Praha, 1994. ² GS 27. ³ *Ad Romanos*, VI, 2-3. ⁴ *Moralia in Job*, VII, 21, 24: PL 75, 778.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ**Srv. 2 Kor 6,9-10**

To jsou mučedníci, kteří zůstali věrní Kristu ve své službě a v hlásání Božího slova; nebáli se hrozeb a chválili Pána. * Krev mučedníků se stává semenem nových křesťanů.

V. Byli považováni za neznámé, a přece byli dobře známi; za umírající, a hle, žijí; jako by nic neměli, a přece všechno vlastní. * Krev mučedníků se stává semenem nových křesťanů.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tys posílil ve víře blahoslavené kněze Jana a Václava, když trpělivě snášeli soužení. Na jejich přímluvu, prosíme, dej abychom ti vždy zůstali věrní, a tak překonali všechna protivenství. Skrze tvého Syna...